

Odmev iz Afrike.

**Mesečnik s slikami
v pospeševanje afriških misijonov**

Izdaja

Družba sv. Petra Klaverja

Leto XXVIII.

Ljubljana 1931.

Kazalo.

Uvodniki in sestavki.

Poizvedovanje po nebeškem Kra- lju	2
Kako poganski narodi hrepene po Zveličarju	51
Pismo sv. Kongregacije za šir- jenje vere	81
Čudovit je Bog v svojih svetni- kih	82
Veselje sv. Očeta usled duhov- nega darila dragih prvoobha- jancev	113
Za praznik sv. Petra Klaverja	130
Iz Vatikana	145
Jezušček trka na vrata	177
Kaj si žele mnogi misijonarji za božično darilo	179

Misijonski dopisi in povesti.

Sola apostololov v Osrednji Afriki, Msgr. Michaud	3
Sirote, ki so komaj ušle kugi, s. Atanazija	5
Čemu križi? P. Bora	7
Strelnica je zažgala, P. Dumont	8
Misijon Marija Trost, brat Ra- fael Kolenc 10, 24, 169, 178	
Apostolsko delovanje sester-do- mačink, s. Ivana	12, 27
Posvetitev lurske dubline v Gobabis, P. Dohren	17
Šolsko uprašanje v afriških mi- sijonih	18
Vesele stvari iz novih postaj, P. Rudler	21
Škof-šofer, Msgr. Michaud	22
Prvi križ v kraju Heršel, P. Demont	33
Veseli začetki v Lundi, P. Ra- geon	34

Kmalu bo stala v Limbi lepa katoliška cerkev, Msgr. Au- neau	36
Sredi težav, Msgr. Diss	38
Strežba bolnikov v Bazutolan- diji, s. Odilija	40
Srčne želje, P. Spendel	43
Črna cvetka, s. Marija 43, 61, 73	
Potrebujemo bolnice, P. Belih očetov	54
Z gorá Bazuto, P. Lahanc	56
Uboga afriška žena, s. Kaspara	57
Požrtvovalna zakonska ljubezen, P. Mulder	58
Ustanovitev misijona Kilimand- žaro, P. Rudler	59
Lepi uspehi, Msgr. Dantin	66
Nove prošnje, P. Mlakič 66, 87	
V službi usmiljenega Samari- tana	67
Skrb za mladino, Msgr. Van Goethem	69
Podpora katehistov, P. Spendel	70
Pisma in mišljenje novospre- obrnjenecv	71
Apostolski prefekt kot kuhar, Msgr. Nuffel	72
Ob enajsti uri, P. Champmar- tin	75
Zastava Srca Jezusovega zma- govito prodira v Južni Afriki, P. Berger	84
Ali res le en sam? P. Hister	86
V Južni Afriki, br. Valentin Poznič	89
Kako smo blagoslovili šolo in zvonove v Seyšeleh, P. Krav- zac	93
Cerkev Srca Jezusovega, P. Lipp	99

Najpotrebnejše-katehist, P.	
Klaylc	100
Škof Hirth, P. Donders	102
Kratek pregled, Msgr. Klerlein	105
Pisemce sv. Antonu, s. Mih	107
Božja pot na goro Karmelsko, s. Dragocene Krvi	108
Novo šolsko leto-novi upi, nove skrbi, P. Boehnisch	114
Še več, še več! Brat Kolenc	116
Oče Mlakič se zahvaljuje	116
Vprašanje katehistov	117
Sv. pismo v Kosa-jeziku, Msgr. Vogel	119
Poganska svečenica — vneta oznanjevalka sv. vere, P. Vest	120
Prvi doživljaji na novem misijonu, P. Bernard	121
Po priprošnji božje služ. Marije Terezije Ledóch. izpreobrnien srečno umrl	124
Od jezera Tanganjika, P. Ciavattoni	130
Lakota je prišla v deželo, P. Bücking	131
Ko bi imeli denarja! s. Ana	133
Prvi uspehi misijonskega dela Lazaristov v Belg. Kongu, P. Dekempener	134
K sreči se je ponesrečilo plezanje na goro, P. Sembiant	136
Zena velika je tvoja vera! P. Kerantret	139
Različni nazori, P. Gominger	140
Kako pozdravljajo Kafri na reki Zambezi	140
Nimamo cerkve, P. Angerer	146
Zetveni zahvalni dar, s. Base	147
Med rudarji v Rodeziji, P. Urban	148
Očiten učinek sv. krsta, s. Ivana Terezija	149
Po priprošnji dveh Terezij	150
Hvaležnost, s. Berhmans	152
Tema poganstva, Msgr. Le-rouge	153

Gozdna cvetka, P. Masman	155
Strahota lakote, P. Martelli	161
V službi bolnikov, s. Tadeja	164
Nova cerkev v čast sv. Petru Klaverju Msgr. Neville	166
Razveseljive številke, Msgr. Streicher	167
Pismo katehista domačina	168
Za misijon kanadskih mučencev v Nangini, P. Coenen	171
Na priprošnja Marije Terezije izpreobrnjen srečno umrl, s. Liberata	173
Na zadnje uro, P. Balec	175
Kaj dosežeš s pomočjo avtomobila, P. Stumpp	181
Orožje zoper poganstvo, Msgr. Classe	182
Misijonska sestra kot zobozdravnica, s. Mehtilda	185
Blaga duša ki se je povzila kakor sveča v dobrih delih, s. Filomena	186
Jezuška v jaslicah je tudi zeblo, s. Elfleda	188
Kako se je spreobrnil protestantski duhovnik s celo svojo srenjo P. Jeger	188

Propagandne vesti.

112, 144

Kratki misijonski dopisi.

25, 40, 71, 105, 136, 151, 172, 183

Razno.

Srečno in blagoslovljeno novo leto	1
Uslišane molitve na priprošnja služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske 15, 29, 46, 62, 78, 94, 106, 111, 127, 142, 158, 176, 190	
Nekaj opomb o Družbi sv. Petra Klaverja	31
Kdo je sposoben za pomožno misijonarko?	32
Drobtinice in izreki 39, 130 169	

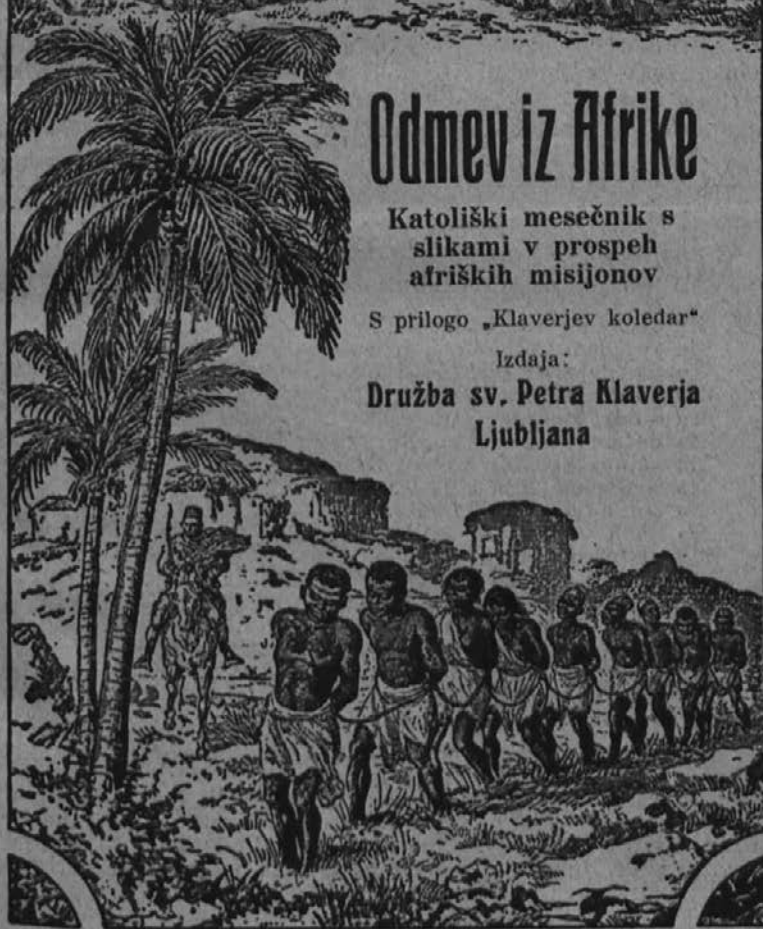
Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s
slikami v prosep
afriških misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana

„Odmev iz Afrike“

Katoliški misijonski mesečnik. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto 10 Din, 7 L, 60 am. cts., 2·50 Š; s prilogo „Klaverjev koledar“ 15 Din, 9·20 L, 80 am. cts., 3·10 Š. Naročila in milodare naslavljajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA

LJUBLJANA, Metelkova ul. 1.

Za Julijsko Benečijo: Rim (23), via dell' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

VSEBINA:

Srečno novo leto. — Pozvedovanje po nebeškem Kralju. — Šola apostolov v Osrednji Afriki. — Sirote, ki so komaj ušle kugi. — Čemu križi? — Strela je zažgala. — Misijon Marija Trost. — Apostolsko delovanje sester domačink. — Uslišane molitve.

Darovi.

Dospeli naši Družbi meseca septembra 1930:

- Za misijone v splošnem: Din 10.358.—; L 211·50; Š 53.—.
- Za sv. maše: Din 65.—; L 58.—.
- Za stradajoče: Din 76.—; L 4.—.
- Za gobavce: Din 110.—.
- Za odkup sužnjev: Din 5.095.—.
- Za botrinske darove: Din 990.—; L 20.—.
- Za zamorčke: Din 328.—; L 80.—; Š 10·10.
- Za katehiste: Din 1.210.—.
- Za semeniščnike: Din 143·50.
- Za kruh sv. Antona: Din 2.798.—; L 31.—; Š 23·40.
- Za otroško zvezo: Din 2.—.
- Za mašno zvezo: Din 1065.—; L 241.—; Š 8·50.
- Za afriški tisk in katekizem: Din 487·50; L 2.—; Š 5.—.
- Za rože sv. Male Terezike: Din 129.—.
- Za določene misijone: Din 20.—; L 30.—; Š 20.—.
- Za Mar. Ter. Ledóchowsko: Din 180·64; Š 10.—.
- Za Klaverjevo družbo: Din 510.—.
- Prispevki podpornikov in udeležencev: Din 568.—.

Tisočkrat „Bog povrni“ vsem blagim dobrotnikom!

Po cerkvi Srca Jezusovega: za botrinski dar deklici na ime „Jerica“ Din 90.—, za kruh sv. Antona Din 10.—, J. Vranešič za afr. mis. Din 100.—. N. N. za kruh sv. Antona Din 32.—. Svatje na gostiji Pr. Pušnik, ekonom na Plavču in Jožefa Fideršek, zložili za afr. mis. Din 100.—.

Sv. Peter Klaver
apostol zamorcev, prosí za nas!

ODMEV iz Afrike

Katoliški mesečnik za
pospeševanje afriškega
misijonskega delovanja

Blagoslovljen po papežih
Piju X., Benediktu XV. in
Piju XI.

V zvezi z mnogimi afriškimi
misijonarji urejuje:

Družba
sv. Petra Klaverja

*Srečno in blagoslovljeno
novo leto!*

*Vsem dragim čitateljem „Odmeva“, vsem milim
dobrotnikom Klaverjeve družbe in ubogih misijonov,
želimo k novemu letu obilnega božjega blagoslova
in obilnega plačila od božjega Deteta za vse njih
misijonske žrtve!*

V presvetem Srcu Jezusovem hvaležno vdana

Družba sv. Petra Klaverja.

Poizvedovanje po nebeškem Kralju.

Novo leto nam kmalu v začetku prinaša enega izmed največjih praznikov: Praznik razglasenja Gospodovega. Kako lepo se nam dojmijo besede Modrih iz Jutrovega: „Kje je novorojeni kralj Judov? Videli smo njegovo zvezdo na Jutrovem in smo ga prišli molit.“ To je vpraševanje paganskega rodu po božjem kralju, njih goreča želja po Odrešeniku. Bog se je usmilil Modrih in jim po čudoviti zvezdi pokazal pot k rešitvi; naposled pa so jim morali le ljudje pokazati pot k cilju, to je k božjemu Detetu. To so bili: brezbožni kralj Herod in zaslepljeni pismouki. Bog se hoče pri reševanju duš posluževati ljudi kot sredstva.

Ali ni danes tudi tako? Ko prebiramo poročila misijonarjev, ali nam ne doni na uho klic ubogih paganov po božjem Kralju? Po kralju ljubezni in usmiljenja? Ali ne slišimo v tem želje po Odrešeniku, ki bi jih rešil greha in telesnih nadlog? Kakor zvezda vodnica jim sije nauk in ljubezen misijonarjev, njih požrtvovalno delo in njih skrb. Duh krščanstva si osvaja srca paganov in razširja luč in ljubezen v njih vrstah. Približajo se misijonarju in prosijo za duhovnika, katehista, krščansko šolo. S solzami v očeh prosijo, da bi mogli h Kralju, da bi ga „molili“.

Seveda misijonar jim da, kar jim more. Svoje življenje žrtvuje, da jim more biti vodnik v nebesa. Potrebuje pa tudi denarja, denarja veliko, da izobrazí katehiste in jih more plačati. Denarja, da more zidati cerkve, šole, sirotišnice. Denarja, da more sam vstrajati na svojem trudapolnem mestu. S solzami v očeh in krvavečim srcem se ozira po dobrotnikih. Bog je zasadil hrepenenje v srca paganov; pomagajmo, da bo to hrepenenje izpolnjeno.

Dragi čitatelji, mi smo že srečni podaniki božjega Kralja, ti ubogi pagani pa ga še niso našli, čeprav že skoro 2000 let vlada na zemlji. Ali nam to ne reže v srce? Ali nas ne peče v dušo? Razumeno klic naslednika sv. Petra, ko piše v svojem „pismu o pospeševanju misijonov“ in kliče s stolice sv. apostola Petra: „Bodite prepričani, dokler nam Bog da živeti na tej zemlji, toliko časa se bomo bali in skrbeli za to panogo apostolskega dela. Često premišljujemo, da je število nekristjanov še tisoč milijonov. Zato nimamo miru v duši . . .“

Tudi mi, dragi čitatelji, ne smemo biti brezbriznega srca, ko čujemo klic paganov h Kristusu. Moliti hočemo, žrtvovati se, trpeti, da bomo mogli nekoč na sodni dan stopiti pred večnega Sodnika v vrsto tistih duš, ki smo jih rešili in ga potem „moliti“ vso večnost. I. B.

Šola apostolov v Osrednji Afriki.

Apostolski vikarijat Tabora.

Pismo apostol. vikarja msgr. Michauda iz kongr. Belih Očetov.

Pravkar prihajam z misijonskega potovanja, ko sem obhodil vse postaje vikarijata — mali izprehod nekaj tisoč milj naokrog. In kaj sem dosegel? Povsod sem videl potrebo po dobro vzgojenih, dobro poučenih in vnetih katehistih, ki bi nam pripravljali pot. Katehisti, ki bi ne pridobivali samo novih katehumenov in jih učili, ampak bi tudi vneto podpirali misijonarja pri njegovem delu. Katehisti, ki bi izvrstno vodili šolo, otroke pripravljali na prejem sv. zakramentov, bolnike obiskovali in umirajočim pomagali. Zato bi pa bilo treba šole za katehiste. Iz tega sledi: Ustanoviti moramo šolo za katehiste v Ndala, ki ji postavimo za varuhinjo Malo sv. Terezijo.

Toda nič nimamo, da bi začeli. Naprosili smo starega misijonarja, ki ima že 30 let apostolskega dela za seboj v Afriki, da prične z delom . . . Začel bo morda še pri teh letih, a kako šolo dovršiti in vzdrževati: Toda v pičlih dveh mesecih je bilo že vse pripravljeno za sprejem gojencev, ki so začeli prihajati iz vseh misijonskih postaj vikarijata. Čujmo, kaj piše stari veteran: „Neki dan sem bil zelo slabe volje. Žal, se to dogodi, ker izprva se ni hotel nihče prigrasiti. Pa so nenadoma prišli štirje prvi gosti iz Turu, ki so me s svojo veselostjo in kiswahili-govorico takoj spravili v dobro voljo. V petih dneh so prehodili 200 kilometrov. Njih prtljaga sta bili dve hlevni svetilki brez petroleja. To so vam originalni ti ljudje iz Wangaturu! Po svoji brezskrbnosti morajo v dobro voljo spraviti največjega čemernika. Dan ze dnevom so se javljali tudi večji učenci, da sem jih prešteval z veseljem. Prav trdni dečki so to. O njih lahko rečem, kar je rekel kralj zamorcev o svojih podanikih: „Veseli me, da vas vidim močne, velike in debele!“

Kakor pripovedujejo, so jim njih rojaki, kakor nekoč sv. trem Kraljem, zlasti pa njih sorodniki odgovarjali, češ: „Čemu bi hodili tako daleč? Čemu več let v šolo hoditi brez vsake plače?“ Res je plača „mvalimi“ (katehista in učitelja) tako majhna, da ni skoro človeka vredna.

Kakor mi je znano, pa ni niti eden tistih, ki so jih misijonarji odločili za katehiste, ostal na pol pota. Ali so bili tako srečno zbrani? Je morda ta ali oni med njimi, ki bi ne bil iznašel smodnika, v splošnem pa napravljajo prav dober vtis in so zelo vneti za učenje. Šola Male Te-

rezike bo torej otvorjena z upanjem na prospeh, tako da ji že danes lahko prerokujemo srečno bodočnost.

Pedagogični in moralični pouk bo trajal dve leti; zato bomo pa v par letih dobili popolnoma krščanskih zglednih družin. Še več: po par letih ne bo treba vabiti na vse pretege, da bi dobili naraščaj za naše seminariste; kajti poklic za duhovski stan bo vsklil v dušah otrok naših katehistov in mnogih kristjanov, ki bodo pod njih vplivom. Večina teh odraslih učencev že ima družino. Naročeno jim je bilo, naj ne vodijo zaenkrat vseh otrok semkaj; vendar že precejšnje število zamorčkov skače po dvorišču, še več jih pa jezdi na hrbtu mater. Misijonar jih seve ne prestando zamenjava; kajti vedno novi prihajajo, imajo pa vsi enako debele obraze in enako žive oči. 24 družin stanuje v poslopju, ki je poprej 30 let služilo misijonarjem za stanovanje. Treba je bilo razdeliti sobe in jih pregraditi z leseno pregrajo in pa streho zamašiti. Zdaj je do delano vse. Katehisti sicer ne stanujejo po grofovsko, pa saj to ni potrebno in tudi sami tega ne zahtevajo.

Radi so prve dni pomagali preurejevati in snažiti prostore. Sami so priganjali svoje žene k delu.

To leto bo še šlo v teh starih prostorih, čeprav je vse v zelo slabem stanju; toda prej ali slej bo treba nove hiše za katehiste. Et jam perierunt ruinae (Vse razpada.) Tudi „tembe“ (stanovanje) za misijonarje s svojimi prizidki ne bo kljubovalo več dolgo zobu časa. Trdnjava Ndaba bi bila poprej mogla kljubovati celi vojski Nugaruga s sultanom vred, čeprav ni bila zidana s cementom in v klasičnem slogu; zdaj pa bi jo zavzelo pet mož brez najmanjšega truda.

Vendar je misijon Ndala, ki je bil ustanovljen 1896. in postavljen pod varstvo sv. Jožefa, deloval prav dobro. Danes ima približno tri tisoč kristjanov. Legenda celo pripoveduje, da so se po bronastem kipu godili čudeži. Tudi sedaj prosi misijonar sv. Jožefa za pomoč: namreč da bi kmalu nehala grozna suša.

Vneti šolski ravnatelj mi piše: „Monsignore, Vi ste izročili to šolo v varstvo tiste, ki trosi cvetlice iz nebes. Upam, da bomo teh rož tudi mi deležni. Prosite svetnico, da mi izprosi, da bom ves „dober in sladak“ do svojih gojencev, ki imajo polno dobre volje, a so bolj slabega razuma. Vidim: to je drvarsko delo. Stalo me bo mnogo truda, predno bom tem ljudem kaj vtepel v glavo. Zato pa mi je predvsem treba kopicó potrpežljivosti. Pravijo: V življenju je polno proze, in res je tako. Vsako stvar je

treba neštetokrat ponoviti, pa še ne veš, ali so te učenci razumeli ali ne.“

Nekdo me je vprašal, če jih učim zgodovine in zemljepisja. Gotovo; vendar izpustim nauk o dinastiji Sesostris, potem vse pritoke Amacone in še marsikaj.

In matematika? — Tudi to bom učil in še mnogo drugega, čeprav pri računanju naši črnici kaj radi zaspe. Izkušnja me je izučila v tem času, kar učim, da človek ne sme postati malodušen. Čeprav je čelo časih nagrbano skrbi in nevolje, pa se zopet razvedriš ob veselem odgovoru na vprašanje, pa čeprav je bil odgovor napačen.

Naj končam praktično! Neko prošnjo imam do Vas, monsignor! Moji učenci bi bili zelo veseli, ako jim o priliki Vašega imenovanja kot načelnik vikarijata podarite eno ali dve žogi za nogomet.“

Kakor ta dobri misijonar, tako tudi jaz končavam to pisanje s ponižno prošnjo: Pomagajte mi, da vzgojim v svojem vikarijatu dobrih in vnetih katehistov. Silno nas stane vzdrževanje katehistovske šole, potem hrana in obleka zanje in za njih žene in otroke. Tu v osrčju Afrike nam manjka v prvi vrsti denarja,

Zato, da ne pride do poloma, se obračam z obupnim klicem do vseh dobrih duš. Naj bi jim sv. Mala Terezija vdihnila misel, da bi nam pomagali!

Sirote, ki so komaj ušle kugi.

Piše M. Atanazija, sestra Božje Previdnosti v Betafo, Madagaskar.

Že nekaj časa je divjala kuga v našem kraju. Nastopala je kot pljučna bolezen ali pa kot bule in turovi. Po nekaterih vaseh so izumrle vse rodbine.

Pred nekaj dnevi se je pojavila tudi v hiši, ki je le par korakov oddaljena od misijona. Umrla je gospodinja in trije otroci. Ujetniki z maskami na obrazih so jih zabili v rakev in odnesli na oddaljen kraj. Mi smo iz daljave opazovali ta žalostni prizor. Oče je stal na pragu kočice in gledal ves žalosten, kako so mu odnesli njegove drage. Nihče se mu ni smel približati, da bi mu bil rekel tolažilno besedo; vendar je bil ves vdan v božjo voljo in potrpežljiv. Ljubi Bog se ga je usmilil, da mu je pustil še dva dečka in eno deklico. Ta je stara šele tri leta. Vsak dan pride v našo sirotišnico in prosi, da bi jo sprejeli; pa je ne moremo, ker ni prostora.

Neki dan pride eden naših delavcev, Norbert, in pove, da mu je umrla žena za kugo in mu zapustila štiri otroke. Franc, najstarejši je bil star 9 let, Marija Luiza 7 let. Ta je hodila v našo šolo. Ubogi oče je hodil z obema najmlajšima na polje; enega je nosil na hrbtu, drugega vodil za roko. Nedolgo, in bolezen se je lotila tudi njega in najstarejšega sina. Oba najmlajša sta se igrala na posteljah obolelih, ko so sosedje vstopili, in nista vedela, v kaki nevarnosti se nahajata. Odnegli so jih drugam. Naslednje jutro je umrl Norbert. Usmiljeni sorodniki so navzlic nevarnosti sprejeli oba najmlajša v svoje hiše. Bog jim je

Pri negovanju otrok v Jaunde.

poplačal usmiljenje: vsi trije so ozdraveli. Zopet so nas zaprosili, če bi sprejeli deklice; pa smo morali odkloniti.

Neki ponedeljek, ko nas obiše mnogo ljudi, smo videli tudi nekega moža, ki je vstopil na dvorišče, vodeč za roko malo deklico in neko ženo, ki je nosila na hrbtu otroka pri 14 mesecih. Temu sta pred kratkim umrla oče in mati. Otrok sam je bil tako suh, da smo dvomili, da bi ga mogli še rešiti. Pa smo ga. To je sedaj Marija Terezija, ki skače veselo po našem dvorišču. Ona druga, Marija Jozefa, pa hodi v šolo.

Živimo res v žalostnih časih pomanjkanja. Pregovor pravi, da bodo v bogastvu umrli tisti, ki so radodarni. Potrebujemo 10.000 francoskih frankov, da bi si mogli na-

baviti vsaj riža v zadostni množini. Skrbeti moramo tudi za mlade vdove, ki se zatekajo k nam, da ne bi podlegle zapeljevanju ali izkoriščevanju od strani sorodnikov.

Res: za veliko družino moramo delati. Zato nam je pomoč nujno potrebna. Obračamo se na dobra srca dobrotnikov Klaverjeve družbe.

Čemu križi?

P. Janez Bora, misijonar Consolate.

Globok pomen ima to, da misijonarji nosimo stalno križ na vratu. Tudi to ima notranji smisel, da vsak izmed nas, ko se poda na pot, sprejme križ in na njem Jezusa kot tovariša na potovanju. Saj je križ misijonarju vsakdanji kruh in stalna dedščina; njegovo življenje je niz samih križev, ki so po obliki sicer različni, a vendarle — križi. Križ so mu okorni in trdoglavi kristjani, zakrknjeni grešniki, svojeglavni, v pregrehe in vraže zagrtnjeni pagani. Križ je nezdravo ozračje in okolica, kjer je prisiljen, da biva, mrzlica, bolezenske klice, lakota, žeja . . . In potem tisti križi, ki jih apostol v svojem pismu do Korinčanov našteva, rekoč, da smo si drug drugemu križ, in vsak sam sebi tudi.

Zato, dragi dobrotniki, se ne čudite, ko Vas danes prosim drugih križev. Da me prav razumete: tu ne gre za dušne in moralične križe; teh imamo dosti; ampak v mislih imam tiste, ki se lažje nosijo. Podoba Kristusova, ki na križu trpi, nas bo bodrila, da bomo lastne križe nosili lažje, jih ljubili in tudi kristjane učili, jih ljubiti. Toda to ni edini vzrok, ki me nagiba, da Vas prosim za pomoč. Moja cerkva, pokopališče in vas potrebujejo križa. Naši mrtvi pač počivajo v senci križa, toda na tem križu ni Boga. Moji kristjani se zbirajo kakor piščeta okrog koklje v okrilje križa, a tudi na tem križu ni Kristusa. Največji križ v naši cerkvi je tisti, ki sem ga pri odhodu od doma prejel, in ga rabimo sedaj pri sv. maši, pogrebih in procesijah. Med svetim letom postavimo na hrib, ki se visoko dviguje nad dolino Kilambero, visok križ, da izpolni Jezus obljubo, ki jo je dal: „Kadar bom povišan, bom vse nase potegnil.“ Tudi ta križ nima Kristusa!

Trkam na vrata Klaverjeve družbe, da mi pomaga! Ako ne bi vedel, da ste dobrega srca, ne bi si upal Vas nadlegovati. Toda jaz vem, s kom mi je opraviti. Lepi tabernakelj, ki se sveti v moji cerkvi, in razni oltarni

okraski, vse to priča o Vaši dobroti in velikodušnosti. Gotovo bo Bog poplačal tako veliko ljubezen. Vsi moji kristjani molijo za Vas in Vam bodo izprosili bogatega blagoslova z nebes. Vaše ime je že vsem znano. „Mawa eveta, mpemzi wa Maya“ reko, kadar nanese pogovor na Vas. To se pravi: „Naša draga mati v Evropi.“ Ako se Vam zdi, sporočite mojo željo dobrotnikom. Prepričan sem, da bodo prispevali k temu, da se moj betlehemski hlevček spremeni v dostojno hišo božjo in da zasine na križih v moji okolici podoba Izveličarja.

Ob tej priliki izražam zahvalo vsem dosedanjim dobrotnikom ter kličem z apostolom: „Kdor apostolu pomaga, bo dobil plačilo apostola.“ Pri sv. maši se Vas bo spominjala vsa krščanska srenja Mhambe.

Strela je zažgala.

Apostolska prefektura Kwango.

Pismo P. Dumont-a, D. J., Kwango.

Objavili ste v svojem listu dopis o nevihti iz l. 1927, kako je pri nas udarila strela. Od tedaj smo doživeli še težjo nesrečo. Bilo je ob pol 9. zvečer, grmelo je in deževalo, da smo mislili, da bo konec sveta. Otroci so ležali po 60 v svojih spalnicah in spali. Naenkrat zagrmi in trešči. Rečem pàtrom: „To je bilo v otroški hiši.“ Par minut po tem prihiti deček z novico, da gori v otroški spalnici. Torej ogenj! Slabo sporočilo! Upal sem, da bo dež pogasil plamen in obvaraval sosedna poslopja. Otroke so gotovo zbudili in jih odpravili na drug prostor; za to, se nam je zdelo, ni treba skrbeti. Toda začujemo jok med viharjem. Hitim gledat kaj je in dospem tja premočen do kože. Vse je zbegano. Človeška telesa so vijejo v bolečinah; ljudje pomagajo po svojih močeh. Vsevprek pa vpije in toži, kot da je najmanj 50 mrtvih. Mislim sem, da je to le strah, ki se mu zamorci radi vdajo v prvi zmedenosti; pa kmalu sem se prepričal, da se motim. Čeprav je lilo kakor iz škafa, je bila okolica vsa razsvetljena vsled plamenov. Otroci so napol opečeni tekali okrog in mi kazali svoje opekline. Nekateri so bili do pol telesa opečeni. Prosili so me, naj jim polajšam bolečine, ki so hile tako neznosne, da so se revčki valjali po tleh in kričali.

Pa to še ni bilo vse. Plameni, ki so se vili proti nebu, so bili kakor mrtvaški jeziki. Otroci, ki so kričali okrog mene, so si bili rešili vsaj življenje s pomočjo uč-

teljev in nadzornikov. Kaj pa drugi? Ali so bili zadosti kmalu rešeni? Koliko jih je morda ostalo v plamenih? Sedaj ni bilo več misliti na kako rešitev. Poizkusil sem pač, a takoj izprevidel, da bi to bila gotova smrt. Sicer — kaj za to? Vendar, vsled prezgodnjega poguma nisem smel pustiti 40 do 50 nesrečnežev bre pomoči. Tam izza skednja, kjer so ležali na slami, so klicali po pomoči. Zato sem ostal.

Res: težko sem prenesel ta udarec. Bridka žrtev je to bila zame in je še.

Stregli smo vso noč tistim štiridesetim, ki jih je zadel nesreča. Ko smo klicali naglas imena vseh, se jih nekaj sploh ni oglasilo. To je bit mrtvaški molk! In kakor meč je rezala beseda: „Ni ga tukaj!“

Nekaj upanja nam je še ostalo: videli smo, da jih je nekaj teklo v bližnji gozd. Ali so to vsi, ki manjkajo? To se bo videlo šele jutri. Kako težko smo čakali teh ur! Takoj ob prvem svitu smo začeli iskati vsepovsod. V pepelu nismo dobili nobenega trupla, kar nas je zelo pomirilo. Kar nekdo zakliče: „Tu oče! Tu v tem pepelu!“ Kaj je bilo? O groza: malo trupelce, a vse sežgano; le nekaj drobovja je še ostalo in pa lobanja. To so bili ostanki malega Petra Katele. Bil je še tako majhen, da ga je strela lahko vrgla skozi omrežje pri postelci, zato so ga zgrešili reševalci pri svojem hlabrem delu. Upamo vsaj, da ni živ zgorel v plamenih, ampak ga je najbrž strela takoj ubila. Strela je prišla pri vratih noter in je skušala pri strehi ven. Ob prehodu se je po mili volji izpodtikala ob železnem omrežju postelj, ki so stale po sredi sobe v vrsti. Ko je prišla do malega Petra, ga je pač oplazila in potem izginila skozi streho, ki jo je užgala.

Petrček je bil prav dober otrok, ki je bil šele pred kratkim pri prvem sv. obhajilu, na katero se je pripravljaval prav pobožno. Zato nas ni treba skrbeti za njegovo dušo.

Posledice katastrofe so bile hujše kot smo mislili. Zamorci ob takih prilikah izgube vso razsodnost. Doznali smo, da je ušlo do sto otrok kdovekam. Do danes — po petih mesecih — se jih je vrnilo komaj petdeset; ostali so bržkone za nas izgubljeni. Dobili smo sporočilo o treh mrtvih, ki so umrli za ranami bliska, oziroma ognja. Nismo bili deležni sreče, da bi jim bili stregli v boleznih in jih pripravili za smrt, ker so jih starši hoteli imeti doma.

Ta požar je bil res grozna nesreča za naš misijon. Kar je najhuje, je to, da so tisto jutro pred nesrečo prišli trije zamorci, ki so služili v vladni službi, k meni rekoč:

„Oče, včeraj so beli kleli naš misijon in želeli, da bi udarila strela vanj.“ Lahko si mislimo, kako so morale te besede boleti in vznemirjati naše verne ljudi . . . Res: tu ima hudobec svojo roke vmes; vendar upamo, da nam bo Bog tem bolj pomagal. Že nam Bog kaže svojo pomoč s tem, da sta došla en misijonar in en laik iz Ngove na pomoč. Pater Descamp je imel na svojem šesttedenskem potovanju srečo, da je mogel mnogo novih katehumenov vpisati, tako, da bomo kmalu pri tistem številu kot smo bili pred nesrečo.

Toda neka žalost nam je ostala. Upali smo, da bo kmalu dospelo več sester, ki naj bi prevzele vzgojo ženske mladine in nam pomagale, da bi se podvojilo število krščanskih deklic; kajti to je neobhodno potrebno, ako hočemo naše kristjane ohraniti na pravem potu. Zdaj pa omahujejo in nas puščajo na cedilu. Res: naš misijon v Ngowa je prav reven in zelo oddaljen od prometa, zato malo znan. Leži sredi dežele, ki je znana po slabih cestah in je zato potovanje zelo otežkočeno. Stanovalci tega kraja zelo ljubijo samostojnost, kakor zlepa ne najdeš te lastnosti v toliki meri pri kakem drugem zamorskem plemenu. In prav ta lastnost daje upanje na lepo bodočnost in razvoj misijona. Zaenkrat pa je to velika ovira pri delovanju in pridobivanju za katoliško vero. Vsled tega so se dobre sestre, ali pa drugi zanje, obrnile v druge kraje, kjer se obeta bogatejša žetev.

Mi pa na vsak način potrebujemo sester. In ker so človeška srca še vedno dovzetna za velikodušne čine, upamo, da bomo navzlic vsemu vendarle dobili sester. Toda kdaj in kako? To le Bog ve, ki gleda v srca ljudi.

Prosim Vas, molite, da se ta važna in za naše Bokyola-ljudi tako potrebna zadeva reši ugodno.

Misijon Marija Trost.

Brat Kolenc, kongreg. sinov Srca Jezusovega, piše
Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani:

Ljubi Bog naj bo tisočkrat in tisočkrat plačnik za tako lep mi poslani dar! Tisti veliki zaboj, katerega ste poslali, je srečno priromal do nas, vse je bilo v najlepšem redu. Ne morem Vam popisati, kakšno veselje je bilo takrat.

Od Vaše vrhovne voditeljice je prišlo pismo iz Rima, notri je bilo vse popisano, kar je bilo v zaboji, kateri je

dospel par dni za tem iz Dunaja. Skoro prestrašil sem se: „Oh“, sem si mislil, „to je pa gotovo pomota, ker jaz ubogi brat gotovo ne zaslužim tega.“ Potem pa gledam zdaj naslov, zdaj pismo ter ga obračam na vse strani — pa bilo je resnično! Kako naj se Vam torej zahvalim? V imenu nas vseh misijonarjev in zamorčkov Vam iskreno kličem: Presveto Srce Jezusovo naj Vam vse tisočero povrne ter vsem Vašim sotrudnikom in sotrudnicam na tem in onem svetu! Vsi se Vas spominjamo v sveti molitvi, kar nam naše slabe moči pripuščajo!

Zaboj so sicer na carini odprli, pa ker tukaj za cerkvene reči ni nič carine za plačat, je bilo vse brez stroškov. Ne morem Vam popisati veselja našega g. župnika, bil je poprej z vsemi reči že popolnoma na praznem. „Oh“, je rekel „sedaj bom pa zopet šel vesel v šolo, ker bom imel oblekce, da oblečem svoje revne ovčice“. — Pa toliko oblekc za deklice in fantke! Da, veselje je bilo topot še večje, ker smo sedaj enkrat tudi za naše fantke nekaj dobili. In pa koliko svetinjic, rožnih vencev, podobic in drugih nabožnih reči!

In sedaj sam ne vem, kdaj bom zopet smel potrkati na Vaša usmiljena srca, ker Vi sami veste, da stvari ne trajajo dolgo. Ako bi se kak dobrotnik našel, da bi nam pripomogel do ministrantovskih oblekc. Tako okrog 10—12 let stare dečke imamo in oblek za strežnika pa tako malo. Ker veste, tukaj zamorci nimajo skoro nič svoje obleke, pri sv. maši pa morajo vendar le dostojno biti pokriti. Tudi mašnih oblek imamo premalo, n. pr. zelene in vijoličaste nimamo nobene. Kake majhne lepe zastavice bi tudi radi imeli za procesijo na praznik presv. Rešnjega Telesa. Če bi bile 1 do 2 m dolge, dobre so vseh barv, po dve ali tri barve skupaj. Pri nas imamo lepo procesijo, gre po ravni cesti nad 1500 m dolgi. Ob obeh straneh so nasajene ciprese in neke vrste borovci, kar prav lepo raste. Kako lepo bi bilo, če bi mogli vmes na koleh zastavice obesiti. Sedaj imamo tri take zastave, eno belorumenno in dve rdeče-bele. Te obesimo pri treh oltarjih na visoke kole, da se daleč naokrog vidi, pri četrtem altarju pa žal, nimamo nič. Te zastave veliko poganov in protestantov privabijo k nam, da potem pristopijo k naši sv. veri.

Letos smo tudi dve kapelici zidali, pri procesiji sem jih lepo ozaljšal, seveda, ker sem vse iz naše hišne kapelice pobral, drugače so pa čisto prazne. Letos bomo še dve drugi zidali, ako nam bo ljubi Jezus kakega dobrotnika dal. Meni je dana skrb za opremo cerkvic in zato

mi je tako težko, ker nimam nič notri dati. O, ko bi imel kakega bogatega strica ali teto v Ameriki. Pa moram vso stvar ljubemu Jezusu prepustiti in pa blaženi grof. Mariji Tereziji Ledóchowski, ker ona se je vsa posvetila za afr. misijone, ko je bila še na tem svetu. Gotovo se bo tudi sedaj v nebesih na vso moč trudila za svoje započeto delo.

Sporočam Vam še, da smo imeli v Marija Trost letos sv. misijon za naše zamorčke. Misijon je bil prav lepo obiskan, sadovi se dobro poznajo sedaj v cerkvi in šoli. Sklepna pridiga je bila zunaj pred misijonskim križem. Za letošnji božič upam, da bomo imeli precejšno število novokrščencev. Ljubemu Jezusu moramo biti hvaležni, da so naše šole prav lepo obiskane; zopet zidamo tri nove. Še enkrat se Vam najlepše zahvalim za vse poslano in se Vam še v bodoče priporočam, da nam bo delo lažje pri reševanju nesrečnih zamorčkov.

Najlepše pozdrave Vam pošiljam.

Vaš rojak br. Rafael Kolenc.

Apostolsko delovanje sester-domačink v Abomeju (Dahomey).

Pismo sestre Ivane Marije svoji vrhovni prednici.

Vnetost naših ljubih sester-domačink plačuje Bog na čudovit način s svojo milostjo. O tem bom pozneje pisala; za sedaj vam poročam o načinu, kako delajo.

Vsako jutro se odpravita dve sestri na pot. V rokah neseta katekizem s podobami . . . Gresta kamor ju vodi njiju angelj varuh.

Abomej je velikansko mesto in zelo obljudeno. Povsod so hiše skrite med visoko travo, med palmami. Povsod ob cesti se cepijo stranska pota. Sestri kreneta na katerokoli že stezo. Kmalu prideta do kake naselbine, ki jo tvorijo štiri ali pet ali več koč. Sestri obstaneta, ozirata se in se smehljata. Ljudje se jima približajo; najprej otroci, potem kaka žena, potem dve . . . pet . . . deset . . . starke, možje. „Okon, okon!“ To so navadni pozdravi, ki se izmenjajo štirikrat. Radovedno ogledujejo dolgo sivo obleko. „Vi nas še ne poznate? Midve sve materi ubožcev in prihajave, da bi tudi Vam pomagali.“

„Jehne gnognon le.“ (Ah! Ve sta sveti ženi.) Ljubi Bog vaju je privedel k nam.“

„Ali ste veseli, da sva prišli?“

„Zen.“ (Seveda.)

„Potem nama prinesite pručico.“

Kakor hitro je pručica tu — tako zagotavljajo sestre — tako hitro smo pridobile ljudi. Sedeta, govorita, smejeta se, božata otroke, vzameta najmlajše materam s hrbta, poprašujeta po zdravju . . . Potem pa hitro k najvažnejši stvari.

„Kajne, saj verujete v Boga?“

„Seveda.“

„Morebiti pa še ne veste, da je mogoče priti po smrti v nebesa, ali pa v pekel?“

Črne sestre domačinke.

Slike razjasnijo to stvar. Vsak jih želi videti . . . Otroke odrivajo . . . „To ni lepo!“ opominja sestra, „otroci morajo prav tako vedeti, kot odrasli. Medve vama bova pokazali pot v nebesa.“

Vsi poslušajo in pregledujejo slike. Nihče tne mara priti v pekel, vsi prosijo za sv. krst. Zdaj pa pride tista neprijetna stvar . . . „Toda ljubi Bog ne mara, da bi kdo vražarije uganjal in molil fetiše.“ — „Pa saj jih je on naredil!“ „Ne, ne!“ — „Seveda, seveda!“ — „Saj ste jih vendar vi naredili z lastnimi rokami.“ — Govorijo sem, govorijo tja. — „Tole znamenje iz ilovice ne more zabraniti niti tega, da ne bi koze po njem hodile, ali da ne bi kokoši požrle tega, kar ste vi njim darovali . . . Izbrali

ste si tole drevo za fetiš; pogledjte, saj je prav tako kakor druga drevesa.“

Poslušavci so odkritosrčni in imajo dobro voljo. Morebiti so že dvomili o svojih čarovniških znakih; toda prirojen jim je nagon, da morajo nekaj po božje častiti. Mislijo, da je Bog prevelik in predaleč; nekaj pa morajo vendar v bližini imeti. Naposled odkrito priznajo, da fetiš „ni nič“.

Če se primeri, da je otrok v smrtni nevarnosti, kar se zgodi pri številnih družinah in nevarnih boleznih večkrat, ga sestri krstita s privoljenjem očeta ali poglavarja. Od staršev si izprosita, da jima darujejo fetiše in čarovne znake. Obljubita, da bosta še prišli in jih poučevali; zlasti, ako bo pretila nevarnost smrti. Zaenkrat sta si pridobili znancev in prijateljev, ki jim pri slovesu obljubijo, da bodo prišli v cekev, da slišijo patra. Potem se sestri poslovita.

Kako je to apostolsko delovanje, lahko in plodonosno! Koliko krstov se izvrši v smrtni nevarnosti. Ti ljudje so na svetu mnogo trpeli, so dobre volje, ljubi Bog jim pošlje v zadnjem trenutku milost, ki jih vse prenaredi. Sledi krst, potem smrt in nebesa!

Toda kaj, ako je bila sestra v zmoti o stanju smrtni nevarnosti? Ako po sv. krstu bolnik ozdravi, potem je stvar težja. Cerkev je tako daleč, fetiš pa blizo; zopet ga začne moliti, kakor je bil vajen od svojih prednikov. Zato sestra po vsakem krstu, ki ga je podelila v smrtni nevarnosti, tiho moli: „Ljubi Bog, ako je to v Tvojo večjo čast, pokliči ga prav kmalu v svoj sveti raj!“

Sicer pa, ako imaš trdno vero, potem vse dosežeš pri Bogu. Dokaz za to je sestra Marija od Jezusa . . . Njena vera se odraža tako priprosto, jasno in odločno, da ni mogoče povedati. Njeno pripovedovanje morem podati le nepopolno. Takole pripoveduje:

„Izprva, ko sva Boga tako prosili, so nama skoro vsi pomrli takoj po sv. krstu . . . Potem so pa ljudje rekli, da oblivava s tako vodo, ki ljudi mori . . . Nič ni pomagalo, da sva namesto blagoslovljene vode rabili vodo iz njih loncev. Skrili so nama svoje stare starše in tako nisva imeli nič več. Potem sva svojo molitvico izpremenili: „Ako je Tebi o Bog, vseč, naj umrje čez tri tedne po krstu.“ Zdaj se tako zgodi in stvar je v pravem tiru.“

Očividno Bog vodi korak sester pri tem apostolskem potovanju. Vodi jih z lastno roko k dušam, ki so dobre volje in ki jih hoče rešiti.

Uslišane molitve

na priprošnje služabnice božje Mar. Ter. Ledóchowske.

„V veliki nepriliki sem z zaupanjem vzela v roke sličico Marije Terezije Ledóchowske, jo prosila pomoči ter obljubila javno zahvalo v „Odmevu“ in mesečni dar Din 20 za zamorčke od svoje skromne plače. Pomagala mi je in šlo je vse v najlepšem redu. Z današnjem izpolnjujem svojo obljubo.“ W. Črnomelj.

„V zahvalo za uslišano prošnjo pošiljam v čast Mariji Tereziji Ledóchowski Din 30.—. Priporočam se ji še v neki drugi važni zadevi in obljubljam dar Din 100.—.“ F. M., Brezje.

„Zahvaljujem se grofici Ledóchovski in pošiljam mal dar.“ G. M., Gosteče.

„Pošiljam v čast Mariji Tereziji Ledóchowski Din 200.—, in se ji priporočam v neki zelo važni družinski zadevi.“ Ž. A., Bresnik.

„V zahvalo M. T. Ledóchowski za uslišano prošnjo Din 20.—.“ J. Č. Črnolica.

„V čast in zahvalo Mariji Tereziji Ledóchowski Din 22.—.“ R. G., Ljubljana.

„Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledóchowski za zboljšanje bolezní in darujem Din 30.—.“ F. S., Ljubljana.

„Prisrčna zahvala Mariji Tereziji Ledóchowski za uslišano prošnjo. V zahvalo Din 100.—.“ T. D., Ljubljana.

„V težki bolezni sem se zatekla k Mariji Ter. Ledóchowski, da bi ne bilo treba operacije. In res je ni bilo treba. Din 50.— v zahvalo, katera je bila obljubljena.“ N. N.

„V neki zadevi sem se obrnila s hčerkico v devetdnevnicí na Mar. Terezijo Ledóchowsko in obljubila 50 Din za dva katekizma zamorčkom, če bom uslišana. Zadobila sem uslišanje in izpolnjujeva s tem obljubo.“ N. N.

„Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledóchowski za dobljeno zdravje.“ F. T., Pustopolje.

„V zahvalo Mariji Ter. Ledóchowski za zdravje Din 20.—.“ E. P., Moškanjeci.

„Iskreno se zahvaljujem Mariji Tereziji Ledóchowski za uslišano prošnjo v važni zadevi in pošiljam v dar 20.— Din. za najpotrebnejše misijone. — Zahvala in dar sta bila obljubljena.“ Družina J., S. Amerika.

„Zahvaljujem se M. T. Ledóchowski in Mali sv. Tereziji za uslišano prošnjo V zahvalo pošiljam dar Din 150.— in se jima še nadalje priporočam.“ M. K. v Laščah.

Opomba uredništva: V polnem soglasju z odloki Urbana VIII. izjavljamo, da vsako posamezno in vse skupaj, kar je zgoraj rečeno o „čudežnem“ in podobnem, podvržemo brez pridržka razsodbi svete Cerkve. Oznake, kakor „blažen“ in „svet“, v kolikor se nanašajo na umrle, o katerih čednostnem življenju sv. Cerkve še ni razsodila, nimajo namena, da bi na kak način preHITEVALE razsodbo apostolske Stolice.

Mar. Ter. Ledochowski se priporoča: N. N. v važni zadevi in pošilja dar Din 100 — B. H. za zdravje, obljublja dar in javno zahvalo, če bo uslišan. — N. N. v neki važni zadevi.

Priporočila v molitev.

Mengeš — Sp. Hudinja — Gotovlje — Podlog — Brežice — Goriče — Kapela — J. J., Nova vas — Neimenovana priporoča v molitev sebe, vso svojo družino, posebno enega od sinov. — R. J., Sv. Venčeslav, se priporoča, presv. Rešnjemu Telesu, sv. ranam Jezusovim, sv. Antonu in Mar. Ter. Ledochowski. — F. Y., Drvanja, se priporoča presv. Srcu Jezusovem in Marijinem in Mar. Ter. Ledochowski v važni zadevi. Obljublja javno zahvalo in dar za vzdrževanje katehistov, če bo prošnja uslišana. — Dve tretjerednici v čast sv. Jožefu in sv. Antonu za zdravje.

Poročila iz propagande.

Apost. prefektura **Namakvalandija** je bila povzdignjena v vikariat.

Apost. prefektura **Matadi** je bila povzdignjena v vikariat; Msgr. Cuvelier, dosedaj ap. prefekt, je bil imenovan za vikarja istotam.

DUŠNA PREMIJA.

V namen naših naročnikov in dobrotnikov opravijo afriški škofje in misijonarji letno 500 sv. maš.

Popolni odpustki,

ki jih lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji.

6. januarja, na praznik sv. Treh Kraljev.

2. februarja, na praznik darovanja Gospodovega.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Ljubljani.

Odgovorni urednik: prof. Watzl.

Za tiskarno „Tiskovnega društva“ v Kranju: Jos. Linhart.

Nekaj opomb o Družbi sv. Petra Klaverja.

Družbo sv. Petra Klaverja je z izrecnim dovoljenjem tedaj vladajočega sv. očeta Leona XIII. leta 1894. ustanovila grofica Marija Terezija Ledóchowska. Leta 1910. jo je sv. stolica končno veljavno potrdila.

1. Namen družbe. Pomagati hoče pri spreobrnjenju zamorcev s tem, da podpira vse afriške misijone.

2. Ustroj družbe. Obsega: versko družbo „pomožnih misijonark“, na katero se priklopijo vnanji udje, podporniki in podpornice.

3. Sredstva. Z besedo in tiskom skuša družba buditi v vernikih zanimanje in navdušenje za misijone. Verniki naj bi pomagali misijonom z molitvijo in z darovi v denarju ali drugih v misijonih potrebnih rečeh (z obleko, svetinjicami, različnimi venci, mašno obleko, kelhi, monštrancami itd.). Tudi skuša družba potom svojih listov vzbujati misijonske poklice.

4. Posamezni oddelki. 1. Mašna zveza (enkratni prispevek 5 Din). — 2. Udeležniki (letno 3 Din). — 3. Otroška zveza za Afriko (letni prispevek 1 Din). — 4. Kruh sv. Antona. — 5. Božinski dar za paganskega otroka (najmanj 90 Din). — 6. Darilo za odkup sužnjev (za enega najmanj 180 Din). — 7. Darilo za posinovljenje zamorskih katehistov (letno 1200 Din). — 8. Darilo za posinovljenje zamorskih semeniščnikov (letno 1200 Din). — 9. Ustanove za zamorske semeniščnike (glavnica 30.000 Din). — 10. Zveza afriškega tiska (letni milodar 15 Din). In še druge slične ustanove.

5. Obseg. Družba sv. Petra Klaverja ima svoje naselbine, podružnice in oddajališča po vseh večjih mestih Evrope tudi v Ameriki in Avstraliji se je že nastanila, povsod skuša pridobivati srca, ki bi pomagala misijonarjem.

6. Vrhovna hiša. Rim (23), via dell' Olmata 16, kjer je tudi mednarodni novicijat.

Kdo je sposoben za pomožno misijonarko?

Izobražene gospodične, pa tudi dekleta preproste šolske izobrazbe, ki želijo vse svoje življenje posvetiti misijonom. Kdor se želi natančneje o tem poučiti, naj se obrne na Družbo sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

Zahvale z darovi.

R. J., Sv. Venčeslav (Din 100) za kruh sv. Antona za prejeto milost — Marija Hanish, Amerika, 1 Dol. za eno sv. mašo v čast sv. Mali Tereziki v zahvalo za pomoč pri zdravju — N. N. v čast sv. Mali Tereziki (Din 20) — F. G., Zabukovje v zahvalo za vse dobrote (Din 60) — P. M., Kremberg (Din 50) — N. N. v zahvalo Mali Cvetki za misijone (Din 30 in Din 20) — A. in M. Z., Središče, za kruh sv. Antona (Din 10 in Din 10) — V. G., Prevalje, v zahvalo sv. Antonu in M. Ter. Ledóchowski (Din 30) — M. V., Zalog, sv. Mali Tereziki za zdravje (Din 300) — P. M., zahvaljujem se Materi dobrega Sveta, Mar. Ter. Ledóchowski in vsem svetnikom, da mi je zopet ozdravela ljuba mamica (Din 100) — V čast Materi Božji, sv. Antonu in Mali Tereziki za prejeto milost in za najdeno denarnico. M. B., Gorenjsko.

Spomin za umrle.

Ivan Lukač, Šalka vas — N. Slatinšek, Sv. Barbara — Fr. Polanec, Sv. Jurij ob Ščavnici — J. Sagadin, Novake — P. Vinkler, Postojna — J. Žibert, Postojna. R. I. P.

Zveza afriškega tiska

pod varstvom sv. Katarine Aleksandrijske

se je ustanovila in jo vodi Družba sv. Petra Klaverja. Papež Benedikt XV. je tej ustanovi naklonil mnogo odpustkov. Namen te ustanove je, da preskrbuje misijonarjem zastoj neobhodno potrebne knjige v jeziku afriških domačinov, kot n. pr. katekizme, zgodbe sv. Pisma, mašne knjižice, besednjake, slovnice itd. — To ustanovo priporočamo v podporo.

Redni udje „zveze afriškega tiska“ prispevajo letno 15 Din; **podporni udje** letno 60 Din; **dosmrtni udje** enkratni prispevek 1500 Din. Pristop je naznaniti Klaverjevi družbi v Ljubljani, Metelkova ul. 1.

Priporočajte

„Klaverjev misijonski koledar“

1931

vašim prijateljem in znancem, ali pa ga jim sami podarite kol
lep božični dar.

Naj bi imeli Klaverjev koledar 1931 vse družine in vsak posameznik, ker ima letos kot prilogo „Devetdnevnicico k presv. Srcu Jezusovemu pred prvimi petki“, katere naj bi vsi častilci Srca Jezusovega z novim letom pričeli. Cena 5 Din. Je bolje, da naročite več skupaj, tako dobite na 10 izv. koledarja 1 izv. povrh.

**Tako naročajte pri Družbi sv. P. tra Klaverja
ker je le n ato še v zalogi.**

„ZAMORČEK“

ilustrovan mesečnik za mladino v pospeševanje ljubezni do naših najubožnejših bratov. Stane na leto Din 7.—, L 4.—, Š 1-50.

Novo!

Skrivnostna sveta noč

Božična igra v štirih dejanjih.

Cena s poštnino Din 7.—.

Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani.
